

STATUT

zakładu pensyjnego dla wdów i sierot

po ewangelickich duchownych

śląskiego senioratu wyznania augsburskiego.

Cieszyn 1900.

C. i k. nadworna drukarnia Karola Prochaski.

Statut

zakładu pensyjnego dla wdów i sierot po ewangelickich duchownych szląskiego senioratu wyznania augsburskiego.

§ 1. Założenie, nazwa i siedziba zakładu.

Uchwała szląskiego zebrania senioralnego w. a. z dnia 16. czerwca 1897 r. przejęto w zarząd kościelny „szląski instytut pensyjny dla wdów i sierot po ewangelickich proboszczach“ przez szląską konferencję pastoralną jako zgromadzenie interesentów jednomyślną uchwałą z dnia 19. maja 1897 r. ofiarowany.

Za pomocą funduszu rzeczzonego instytutu tworzy się zakład noszący nazwę: „Zakład pensyjny dla wdów i sierot po ewangelickich duchownych szląskiego senioratu w. a.“

Siedziba zakładu jest siedziba każdorazowego seniora, ewentualnie konseniora.

§ 2. Cel zakładu.

Celem rzeczzonego zakładu jest: udzielanie wdowom i sierotom po swoich członkach pensyi, względnie dodatków wychowawczych.

§ 3. Członkowie zakładu.

1. Wszyscy członkowie czyli uczestnicy rozwiązanego „szląskiego instytutu pensyjnego dla wdów i sierot po ewangelickich proboszczach“, zostają członkami „zakładu pensyjnego dla wdów i sierot po ewangelickich duchownych szląskiego senioratu w. a.“ o ile wypełnią obowiązki niniejszym statutem na nich nałożone.

2. Zbory senioratu, powołując proboszcza, stałego wikaryusza albo wędrownego kaznodzieję, winny jak dotąd powołanego listem wokacyjnym do wstąpienia do zakładu pensyjnego zobowiązać.

3. Członkowie wstępujący w stan spoczynku albo też w służbę kościelną po za granicami szląskiego senioratu pozostaną członkami zakładu, jeżeli warunki przepisane niniejszym statutem w § 10, 1 i 2 wypełnią.

§ 4. Przystąpienie do zakładu.

Wydział senioralny wezwie każdego w szląskim senioracie w. a. urząd piastującego proboszcza, stałego wikaryusza zborowego i kaznodzieję wędrownego, a to bezpośrednio po objęciu urzędu, do przystąpienia do zakładu, przysyłając mu równocześnie statut.

Każdy z wymienionych powinien w przeciągu czterech tygodni zgłosić pisemnie swoje przystąpienie u wydziału senioralnego i przedłożyć swoje, w danym razie także personalia swej rodziny z wyraźnem oświadczeniem, iż się zobowiązuje do ścisłego wypełniania obowiązków niniejszym statutem na każdego członka nałożonych.

O każdej zmianie w personaliach, jakaby później zaszła, należy uwiadomić wydział senioralny.

§ 5. Poświadczenie przyjęcia.

Starający się o przyjęcie otrzyma poświadczenie, że jego zgłoszenie przystąpienia przyjętem zostało. Temsamem członkowie jego rodziny nabywają prawa do pobierania pensyi.

§ 6. Utrata praw członka.

Utrata praw członka następuje:

1. przez wystąpienie z ewangelickiego kościoła w. a.;
2. przez złożenie z urzędu;
3. przez dobrowolne wystąpienie z zakładu na wypadek przesiedlenia;

4. przez zrzeczenie się urzędu duchownego w kościele ewangelickim w. a.;

5. przez wykluczenie. To następuje, jeżeli członkowie wymienieni w § 3, 3 mimo trzykrotnego upomnienia przez wydział senioralny za całe dwa lata ze swemi wkładkami zalegają. Należy wszakże o zamierzonym wykluczeniu uwiadomić presbyterstwo ich zboru.

Występujący z zakładu, bez względu na to, w jakikolwiekby sposób wystąpienie nastąpiło, może żądać zwrotu tylko połowy wpłaconych rocznych wkładek, a to bez odsetek.

§ 7. Majątek zakładu.

Majątek zakładu stanowi fundusz „szląskiego instytutu pensyjnego dla wdów i sierot po ewangelickich proboszczach”, który na mocy uchwały konferencyi pastoralnej z dnia 19. maja 1897 r. szląskiemu ewangelickiemu senioratowi w. a. w kwocie 44.940 złr. 91¹/₂ ct. = 89.881 K 83 h do zawiadowania oddany został. Fundusz ten jest nienaruszalny i niepodzielny.

§. 8. Dochody funduszu.

Dochody funduszu składają się :

1. z odsetek ulokowanych kapitałów ;
2. z należitości wstępnych od członków (§ 9);
3. z rocznych wkładek tychże (§ 10.);
4. z rocznych kościelnych ofiar zborów (§ 10);
5. z darów i zapisów uczynionych na rzecz zakładu ;
6. z możliwych podatków uchwalonych przez zebranie senioralne (§ 14).

§ 9. Należitości wstępne.

1. Należitość wstępna wynosi dla wstępujących :

a) którzy jeszcze 35. roku życia nie ukończyli, ośmdziesiąt koron ;

b) dla tych, którzy już 35. rok życia ukończyli, oprócz ośmdziesięciu koron wstępnego tylokrotną wkładkę roczną (§ 10), ile liczą ponad 35 lat, z 5% odsetkami.

2. Jeżeli który z członków ożeni się po skończonym 45. roku życia, tedy musi należitość wstępną w kwocie ośmdziesięciu koron ponownie zapłacić. Jeżeli atoli który z członków ożeni się z wdową uprawnioną do pensyi w tymże zakładzie, należy go od tej opłaty uwolnić.

§ 10. Wkładki roczne i ofiary kościelne.

1. Każdy członek, czy czynny, czy w stanie spoczynku, wpłaca do zakładu roczną osobistą wkładkę, wynoszącą czterdzieści koron.

2. Członkowie, którzy przeszli w służbę kościelną poza granicami szląskiego senioratu w. a., albo tam przeszli w stan spoczynku, wpłacają podwójną wkładkę osobistą. Jeżeli atoli taki członek dobrowolnie się zrzecze

połowy pensyi, należącej wdowie i sierotom, w takim razie opłaca także tylko zwykłą wkładkę osobistą (§ 10, 1).

3. Każdy zbór obowiązany jest, urządzać rocznie ofiarę kościelną na rzecz zakładu. Jeżeliby ofiara w zborach do 1000 dusz nie wynosiła przynajmniej $\frac{1}{4}$,

„ „ od 1000—2000 „ „ „ „ $\frac{2}{4}$,

„ „ „ 2000—5000 „ „ „ „ $\frac{3}{4}$,

„ „ nad 5000 „ „ „ „ $\frac{4}{4}$.

każdorazowej wkładki osobistej proboszcza, względnie proboszczów i stałych wikaryuszów lub kaznodziei wędrownych zboru, tedy niedobór uzupełnić należy z kasy zborowej.

§ 11. Termin i sposób wpłacania należności.

1. Należność wstępną (§ 9.) należy albo zaraz po objęciu urzędu albo najpóźniej do końca bieżącego roku kalendarzowego czy to naraz czy ratami do zakładu wpłacić. W roku kalendarzowym, w którym wstępujący proboszcz, wikaryusz albo kaznodzieja wędrowny wpłacił wstępne, nie płaci wkładki rocznej.

2. Wkładki roczne, tudzież ofiary kościelne wpłacić należy do kasy zakładu pensyjnego za każdy rok bieżący do 31. marca tegoż roku. Od niewpłaconych do tego terminu wkładek rocznych liczyć się będzie od dnia 1. kwietnia 5⁰/₀ za zwłokę.

3. Za wpłatę wstępnego i wkładek rocznych członków czynnych do kasy zakładu ręczy odnośny zbór, który ma prawo należności te potrącić od płacy zalegającego członka i oddać je zakładowi.

4. Z członkami wymienionymi w § 3., 3 postąpi się na wypadek zwlekania wpłat w myśl § 6., 5.

5. Gdyby członek umarł w biegu roku rachunkowego, nie uściwszy się z należnych wpłat, tedy zaległość

jego wraz z 5⁰/₀ za zwłokę od dnia płatności potrącić należy od pensyi wdowy, względnie sierot.

6. Od pożyczek z kapitałów funduszu, danych na hypotekę, zastrzedz należy 5⁰/₀ za zwłokę.

7. Przesyłki pocztowe do kasy muszą być opłacone.

§ 12. Przyznanie pensyi.

1. Ażeby wdowa i dzieci po zmarłym członku należną im pensyę rzeczywiście otrzymać mogły, musiał zmarły w chwili śmierci być istotnie członkiem zakładu i nie utracić swych praw żadnym w § 6. wymienionym sposobem. W okolicznościach godnych uwzględnienia może atoli zebranie senioralne bądź zupełnie bądź częściowo uchylić skutki utraty praw członka w wypadkach wymienionych w § 6., ustęp 2, 4 i 5, jeżeli strona nie domaga się zwrotu zastrzeżonego końcowym ustępem rzeczowego paragrafu, ale owszem tegoż wyraźnie się zrzekła.

2. Małżonka zaślubiona małżonkowi w czasie choroby, w skutek której śmierć jego nastąpiła, albo na łożu śmierci, nie ma prawa do pensyi. Również nie nadaje prawa do pensyi z zakładu małżeństwo członka zawarte po przejściu w stan spoczynku ni wdowie ni dzieciom z tego małżeństwa.

3. Po śmierci członka zakładu winna uprawniona do pensyi wdowa, albo winny sieroty przez opiekuna wnieść prośbę do wydziału senioralnego o przyznanie pensyi, względnie dodatków wychowawczych. Wydział senioralny ma prawo przed przyznaniem pensyi żądać przedłożenia dokumentów, jakie uzna za potrzebne, jako to wykazów, upewnomoenia przez władzę opiekuńczą i. t. d.

§ 13. Przepisy o poborze pensyi i czasie jego trwania.

Uprawnienie do pensyi dla wdów, względnie dla sierot, które według § 39 ustawy kościelnej mają prawo do półrocznej łaski, rozpoczyna się po upływie tego półrocznej, zaś dla innych wdów i sierot z dniem śmierci małżonka, względnie ojca.

1. Jeżeli po śmierci członka pozostała tylko wdowa do pensyi uprawniona, tedy cała pensya będzie jej samej przyznana i wypłacona; jeżeli zaś zostały tylko dzieci do pensyi uprawnione, tedy będzie pensya dzieciom, a to zazwyczaj wszystkim razem do rąk opiekuna przez sąd ustanowionego przyznana i wypłacona; jeżeli narazie pozostała do poboru pensyi uprawniona wdowa i oraz do pensyi uprawnione dzieci, tedy cała pensya wypłacona będzie wdowie tylko w takim razie, gdy sama swe dzieci uprawnione do pensyi utrzymuje i wychowuje.

2. Dla każdego dziecka po zmarłym członku, które utrzymywać winna do pensyi uprawniona wdowa, należy się też dodatek wychowawczy, który dla 1 dziecka wynosi $\frac{1}{10}$, dla 2 dzieci $\frac{2}{10}$, dla 3 dzieci $\frac{3}{10}$, dla 4 i więcej dzieci $\frac{4}{10}$ pensyi wdowiej.

3. Jeżeli członek zakładu po drugi raz się ożenił, a w chwili jego śmierci żyją jeszcze uprawnione do pensyi dzieci z pierwszego małżeństwa, w takim razie należy się wdowie i jej dzieciom wspólnie z dziećmi z pierwszego małżeństwa tylko jedna zwykła pensya i odpowiednie dodatki wychowawcze. Gdyby zaś nie żyli wspólnie, tedy rozstrzyga wydział senioralny według zasad słuszności, jaką część pensyi należy wypłacać wdowie, a jaką część wypłacać sierotom do rąk opiekuna.

4. Jeżeli sierota pobierająca pensyę traci prawo do dalszego poboru, w takim wypadku przynależna jej część

pensyi przypada rodzeństwu do pensyi uprawnionemu, które się dotąd pensyą z nią dzieliło.

5. Gdyby sierota po członku cieleśnie albo umysłowo była niezdolna do zapracowania na konieczne utrzymanie, tedy należy się takiej sierocie i po skończonym 24. roku życia (§ 15, 6), jak długo trwa niezdolność do zarobkowania, jako wsparcie z kasy zakładu, dar z łaski wymierzony przez wydział senioralny z zastrzeżeniem zatwierdzenia przez zebranie senioralne, wynoszący jednak najwyżej połowę pensyi wdowiej.

6. Wszelkie pensye wypłacają się w ćwierćrocznych ratach z dołu.

§ 14. Wymierzenie pensyi rocznej.

Cała pensya wynosi 500 (pięćset) koron. Podwyższenie pensyi rocznych może nastąpić na mocy uchwały zebrania senioralnego, zatwierdzonej przez c. k. Naczelną radę kościelną. Pensye i dodatki wychowawcze pokrywa się z majątku zakładu, przyczem atoli przestrzegać należy zasady, iż piąta część dochodów do kapitału doliczona być winna. Gdy środki nie wystarczają, można i tej piątej części użyć na wypłacenie pensyi, jeżeli zebranie senioralne nie uchwali, pokryć niedobór podatkiem rozłożonym na zbory (§ 91, 5 u. k.). Gdyby mimo użycia owej piątej części środki jeszcze nie wystarczały, a opodatkowanie zborów na ten cel nie byłoby wskazaniem, tedy pensye odpowiednio zniżyć należy.

§ 15. Sposoby wygaśnięcia pensyi.

Pobór pensyi dla obdarzonych nią osób ustaje:

1. Wskutek śmierci; pozostałe dzieci albo rodzeństwo, które niegdyś uprawnione było do pensyi od za-

kładu, otrzymają pensye za cały kwartał, w którym śmierć nastąpiła; gdy wymienionych krewnych niema, tedy spadkobiercy mają prawo tylko do części pensyi obliczonej do dnia śmierci.

2. Wskutek ponownego zameścia wdowy do pensyi uprawnionej; nienaruszonym wszakże zostaje prawo do całej pensyi dzieci członka zakładu z pierwszego małżeństwa uprawnionych do pensyi. Na wypadek ponownego owdowienia odżyje prawo wdowy do pensyi.

3. Wskutek wystąpienia z ewangelickiego kościoła w. a.; przyczem wskutek wystąpienia matki tracą prawo do pensyi także własne jej dzieci.

4. Wskutek zasądzenia za zbrodnię; jeżeli zasądzoną została matka, tracą także jej dzieci prawo do zaopatrzenia. Uchwałą wydziału senioralnego wymagającą potwierdzenia przez zebranie senioralne mogą skutki zasądzenia całkowicie lub po części być uchylone, jednakowoż tylko na korzyść dzieci.

5. Wskutek wstrzymania poboru z powodu dowodnie gorszącego sposobu życia. Jeżeli dzieci wyjęte są z pod wpływu występnej matki, tedy praw swoich do pensyi nie tracą.

6. Wskutek ukończenia 24. roku życia synów i córek po członku zakładu pobierających pensyę, w danym razie i wcześniej na wypadek zaopatrzenia lub wejścia w związek małżeński. W tym wypadku trwa dla nich prawo do pensyi aż do dnia uzyskania zaopatrzenia, względnie wstąpienia do małżeństwa. Gdyby zaś zaopatrzenie przed osiągnięciem wyżej oznaczonego wieku ustało, odżyje na nowo prawo do pensyi.

§ 16. Zarząd zakładu.

Zarząd funduszów, składanie rachunków, lokowanie kapitałów i nadzór nad sposobem zawiadowania ma-

jątkiem podlegają w ogólności przepisom ustawy kościelnej, mianowicie §§ 89, 3, 91, 5, 101, 1, a), 119, 5 i 151. — W szczególności postanawia się nadto:

Wydział senioralny kieruje sprawami zakładu i zastępuje go przed sądem i poza sądem. On też podpisuje wszelkie pisma i ogłoszenia (§ 88, 1, u. k.).

Do prowadzenia kasy dodaje zebranie senioralne wydziałowi senioralnemu kasyera wybranego na lat 6. Kasyer przyjmuje wszystkie dochody zakładu; uskutecznia wszelkie statutem przewidziane wypłaty; prowadzi księgę kasową, którą członkom wydziału senioralnego każdego czasu przejrzeć wolno; składa rachunek roczny; stara się, aby kapitały na czas i zgodnie z przepisami ulokowane zostały; przechowuje wszystkie zakładowi należne papiery wartościowe, pieniądze i dokumenta w ogniotrwałej kasie i jest odpowiedzialny w myśl ustaw cywilnych za stan majątku. Jeżeli kasa zakładu przechodzi z rąk ustępującego kasyera w ręce nowowybranego, tedy oddanie spraw następuje w obecności wydziału senioralnego albo wysłanej przez niego komisji. Ustępującemu kasyerowi należy dla jego pokrycia wystawić absolutoryum.

Dwaj kuratorowie, względnie ich zastępcy, wybierani co lat 6 przez zebranie senioralne z pomiędzy świeckich członków presbyterstwa owego zboru, w którym kasyer zakładu ma swą siedzibę, rewidują rachunek przez kasyera co rok składany, skonstrują kasę zakładu i podpisując rachunek zaznaczają na nim wynik skontra. Nadto powinni służyć kasyerowi radą, jakby najodpowiedniej ulokować albo wymienić kapitały należące zakładowi, jak w ogóle w sprawach prowadzenia kasy, oraz udzielać wydziałowi senioralnemu na jego żądanie opinii swej co do zarządu majątkiem zakładu.

Wszyscy funkcyonaryusze zakładu sprawują swój urząd bezpłatnie. Wszystkie jednak z zarządem zakładu

połączone koszta (portorya, należytość za pisanie, przybory do pisania, druki, koszta podróży i t. d.) ponosi kasa zakładu i wykazuje je w rachunku rocznym.

Rokiem administracyjnym zakładu jest rok kalendarzowy.

§ 17. Składanie rachunku.

Roczne zamknięcie rachunków wykazać powinno:

I. W dochodach:

1. stan majątku z końcem roku przeszłego;
2. odsetki;
3. statutem przepisane wkładki członków;
4. inne dochody.

II. W wydatkach:

1. w myśl statutu wypłacone pensye i dodatki wychowawcze;
2. koszta zarządu i inne wydatki;
3. stan majątku z końcem roku rachunkowego.

Nadto wykazać należy dokładnie stan i ulokowanie majątku. — Roczne zamknięcie rachunków zatwierdzone przez wydział senioralny przedłożyć należy członkom zakładu, presbyterstwu zborowemu, tudzież c. k. Naczelnej radzie kościelnej.

§ 18. Instancya rekursowa i załatwienie sporów.

Zażalenia przeciwko kasyerowi załatwia wydział senioralny. Odwołania przeciwko rozporządzeniom wydziału senioralnego rozstrzyga zebranie senioralne. Spory wynikłe ze stosunku członków do zakładu pensyjnego, które przez zebranie senioralne załatwione być nie mogły, roz-

strzyga w ostatniej instancyi c. k. Naczelna rada kościelna. Przeciw jej orzeczeniu niema żadnego środka prawnego.

§ 19. Zmiana statutu.

Zmiany i uzupełnienia statutu może uchwalać zebranie senioralne większością $\frac{2}{3}$ części głosów. Uchwały te potrzebują jednak zatwierdzenia c. k. Naczelnej rady kościelnej, jeżeliby się zaś rozchodziło o zmianę praw i obowiązków członków, także wyraźnego przyzwolenia członków zakładu. Podobne uchwały podane być powinny do wiadomości członków zakładu i zborów.

§ 20. Rozwiązanie zakładu.

Rozwiązanie zakładu może nastąpić jedynie w skutek uchwały zebrania senioralnego powziętej większością $\frac{3}{4}$ części głosów i za przyzwoleniem c. k. Naczelnej rady kościelnej. Na wypadek rozwiązania zakładu przypada majątek jego szlaskiemu wydziałowi senioralnemu w. a., który odsetek z niego użyje na wsparcie dla wdów i sierot po szlaskich ewangelickich duchownych w myśl niniejszego statutu. Z pozostawającego stanu czynnego należy atoli w pierwszym rzędzie spełnić istniejące już obowiązki zakładu względem członków.

§ 21. Druk i ogłoszenie statutu.

Ten przez szlaskie ewang. zebranie senioralne na dniu 16. czerwca 1897 r. i 26. stycznia 1899 r. uchwalony statut należy po zatwierdzeniu jego przez c. k. Naczelną radę kościelną wydrukować w języku niemieckim i polskim. Po jednym egzemplarzu statutu należy wręczyć c. k. Naczelnej radzie kościelnej, mor.-szlaskiej super-

intendenturze w. a., urząd parafialnym i presbyterstwu zborowym w szląskim senioracie w. a., tudzież każdemu członkowi zakładu. Oryginał zaś przechować należy w archiwum szląskiego senioratu w. a.

L. 2479.

„Powyższy statut Naczelna władza kościelna zatwierdza.“

W Wiedniu, dnia 28. września 1900 r.

C. k. ewang. Naczelna rada kościelna w. a.

W zastępstwie

Dr. Trauschenfels mp.

D. F. Schur mp.

L. S.

Spis

A) Członków zakładu pensyjnego.

1. Boruta Jan, proboszcz, Stare Hamry.
2. Braeutigam Hermann, proboszcz, Frywałd.
3. Broda Paweł, proboszcz, Goleiszów.
4. Folwartschny Hugon, proboszcz, Błędowice.
5. Gaś Jan, proboszcz, Mały Wrocławek.
6. Głajcar Andrzej, konsenior, Drogomyśl.
7. Haase Marcin, proboszcz, Opawa
8. Dr. Haase Theodor, superintendent, Cieszyn.
9. Heczko Jerzy, proboszcz, Ligotka kameralna.
10. Janik Jerzy, proboszcz, Ustroń.
11. Krzywoń Andrzej, senior, Skoczów.
12. Kubaczka Jerzy, wikary, Błędowice.
13. Kulisz Jan, proboszcz, Hohenstein
14. Labsik J. A. P., proboszcz emer.
15. Lisztwan Adam, proboszcz, Stary Bielsk.
16. Michejda Franciszek, proboszcz, Nawsie.
17. Michejda Karol, proboszcz, Bystrzyca.
18. Modl Marcin, proboszcz, Bielsk.
19. Mrowiec Jerzy, proboszcz, Wiśla.
20. Novák Dobroslav, proboszcz, Hillersdorf.
21. Piesch Hugon, proboszcz, Reichenberg.
22. Dr. Pindór Jan, proboszcz, Cieszyn.
23. Pomykacz Paweł, proboszcz, Bruntal.

24. Pustowka Paweł, proboszcz, Międzyrzecze.
25. Rusnok Jerzy, proboszcz, Orłowa.
26. Dr. Schmidt Arthur, proboszcz, Bielsk.
27. Dr. Schur Ferdynand, radca kościelny, Wiedeń.
28. Walach Paweł, proboszcz, Jaworze.
29. Wehrenfennig Gustaw, proboszcz, Eferding.
30. Zipser Karol, dyrektor emer., Cieszyn.
31. Żlik Arnold, proboszcz, Cieszyn.

B) Wdów uprawnionych do pensyi.

1. Delorme Emilia.
2. Drost Bertha.
3. Folwartschny Paulina.
4. Karzeł Zuzanna.
5. Kotschy Marya.
6. v. Otto Helena.
7. Terlitza Ludwika.
8. Winkler Petronela.

C) Sierot uprawnionych do pensyi.

1. Karzeł Rudolf Jan, urodz. 23. marca 1884.
2. Kłapsia Malwina.

Statuten

der

Pensions-Anstalt für die Witwen und Waisen

der

evangelischen Geistlichen

des schlesischen Seniorates A. B.

Breslau, 1900.

R. und R. Hofbuchdruckerei Karl Prochaska.

75642

Statuten

der

Pensions-Anstalt für die Witwen und Waisen

der evangelischen

Geistlichen des schlesischen Seniorates A. B.

§ 1. Gründung, Name und Sitz der Anstalt.

Durch Beschluß der schlesischen Senioratsversammlung A. B. vom 16. Juni 1897 wird das von der schlesischen evangelischen Pastoralconferenz als Interessentenversammlung zufolge des am 19. Mai 1897 einhellig gefaßten Beschlusses angebotene „Schlesische evangelische Pfarrer-Witwen- und Waisen-Pensions-Institut“ in die kirchliche Verwaltung übernommen.

Mit Hilfe des Institutsfondes wird eine Anstalt gegründet, welche den Namen „Pensions-Anstalt für die Witwen und Waisen der evangelischen Geistlichen des schlesischen Seniorates A. B.“ führt.

Sitz der Anstalt ist der Amtssitz des jeweiligen Seniors, eventuell des Conseniors.

§ 2. Zweck der Anstalt.

Der Zweck dieser Pensions-Anstalt ist, den Witwen und Waisen ihrer Mitglieder Pensionen, beziehungsweise Erziehungsbeiträge zu gewähren.

§ 3. Mitglieder der Anstalt.

1. Sämmtliche Mitglieder oder Theilnehmer des bestandenenen „Schlesischen evangelischen Pfarrer-Witwen- und Waisen-Pensions-Institutes“ bleiben Mitglieder der „Pensions-Anstalt für die Witwen und Waisen der evang. Geistlichen des schlesischen Seniorates A. B.“, sofern sie den durch diese Statuten ihnen auferlegten Verpflichtungen gegen die Anstalt nachkommen.

2. Die Gemeinden des Seniorates haben wie bisher bei jeder Berufung eines Pfarrers, eines ständigen Vicars oder eines Reisepredigers den Anzustellenden durch die Vocationsurkunde zum Eintritte in die Pensions-Anstalt ver- tragsmäßig zu verpflichten.

3. In den Ruhestand oder in den Kirchendienst außerhalb des schlesischen Seniorates getretene Mitglieder bleiben Mitglieder der Anstalt, wenn sie die in § 10, 1, 2 dieser Statuten vorgeschriebenen Bedingungen erfüllen.

§ 4. Beitritt zur Anstalt.

Jeder im schlesischen Seniorate A. B. angestellte Pfarrer, ständige Pfarrvicar und Reiseprediger wird unmittelbar nach seiner Amtseinführung von dem Senioratsausschusse unter Zusendung der Statuten an seinen Beitritt zur Anstalt erinnert.

Jeder dieser Amtsträger hat binnen 4 Wochen bei dem Senioratsausschusse seinen Beitritt schriftlich anzumelden und dabei seine eventuell auch die Personalien seiner Familie mit der ausdrücklichen Erklärung einzusenden, daß er sich zur genauen Erfüllung der in diesen Statuten jedem Mitgliede vorgezeichneten Verbindlichkeiten verpflichte.

Jede später eintretende Veränderung in den Personalien ist dem Senioratsausschusse anzuzeigen.

§ 5. Aufnahmebescheinigung.

Ueber die erfolgte Entgegennahme der Beitrittserklärung erhält der Aufnahmswerber eine Bescheinigung. Damit treten die Rechte des Pensionsbezuges für die Angehörigen des neuen Mitgliedes in Kraft.

§ 6. Verlust der Mitgliedschaft.

Die Mitgliedschaft hört auf:

1. mit dem Austritt aus der evangelischen Kirche A. B.;
2. mit der Amtsentsetzung;
3. mit dem freiwilligen Austritt aus der Anstalt im Falle der Uebersiedelung;
4. mit der Verzichtleistung auf das geistliche Amt in der evang. Kirche A. B.;
5. mit der Ausschließung. Dieselbe erfolgt, wenn die in § 3, 3 genannten Mitglieder trotz dreimaliger Erinnerung des Senioratsausschusses mit ihren Beiträgen zwei volle Jahre im Rückstande geblieben sind. Doch ist das Presbyterium ihrer Gemeinde von der bevorstehenden Ausschließung in Kenntnis zu setzen.

Dem aus der Anstalt auf welche Art immer Ausscheidenden verbleibt nur der Anspruch auf Rückerfaz der Hälfte der gezahlten Jahresbeiträge ohne Zinsen.

§ 7. Bestand des Anstaltsvermögens.

Das Anstaltsvermögen besteht in dem Fonde des „Schlesischen evangelischen Pfrarrer-Witwen- und Waisen-Pensions-Institutes“, welcher auf Grund des Beschlusses der Pastoralconferenz vom 19. Mai 1897 dem schlesischen evang. Seniorate A. B. im Betrage von 44.940 fl. 91 $\frac{1}{2}$ fr. = 89.881 K 83 h in Verwaltung übergeben worden ist. Dieser Fond ist unangreifbar und untheilbar.

§ 8. Zuflüsse des Fonds.

Die Zuflüsse dieses Fonds bestehen:

1. in den Zinsen von den angelegten Capitalien;
2. in den Eintrittsgebühren der Mitglieder (§ 9);
3. in den jährlichen Beiträgen derselben (§ 10);
4. in den jährlichen Kirchenopfern der Gemeinden (§ 10);
5. in Geschenken und Legaten, welche der Anstalt zufließen;
6. in den etwaigen von der Senioratsversammlung beschlossenen Umlagen (§ 14).

§ 9. Eintrittsgebühren.

1. Dieselben betragen für die Aufnahmswerber,
 - a) welche noch nicht 35 Jahre alt sind, achtzig Kronen;
 - b) welche aber über 35 Jahre alt sind, außer der Einlagssumme von achtzig Kronen das Sechsfache des Jahresbeitrages (§ 10), als sie mehr als 35 Jahre zählen, sammt 5% Zinsen.
2. Wenn ein Mitglied nach dem zurückgelegten 45. Lebensjahre sich verhehlicht, so hat dasselbe die Eintrittsgebühr von achtzig Kronen abermals einzuzahlen. Heiratet aber ein Mitglied eine bei dieser Anstalt pensionsberechtigte Witwe, so ist ihm diese Einzahlung erlassen.

§ 10. Jahresbeiträge und Kirchenopfer.

1. Jedes active oder in den Ruhestand getretene Mitglied leistet an die Anstalt einen jährlichen Personalbeitrag von vierzig Kronen.
2. Die in den Kirchendienst außerhalb des schlesischen Seniorates A. B. oder dort in den Ruhestand getretenen Mitglieder leisten den doppelten Personalbeitrag. Verzichtet

aber ein solches Mitglied freiwillig auf die Hälfte der Witwen- und Waisenpension, so hat dasselbe ebenfalls nur den einfachen Personalbeitrag (§ 10, 1) zu leisten.

3. Jede Pfarrgemeinde ist verpflichtet, zu Gunsten der Anstalt jährlich ein Kirchenopfer zu veranstalten. Sollte dasselbe

in Gemeinden bis 1000	Seelen nicht zumindest	$\frac{1}{4}$
" " von 1000—2000	" " "	$\frac{2}{4}$
" " " 2000—5000	" " "	$\frac{3}{4}$
" " " über 5000	" " "	$\frac{4}{4}$

des jeweiligen Personalbeitrages des Pfarrers, beziehungsweise der Pfarrer und ständigen Pfarrvicare oder Reiseprediger der Gemeinde betragen, so ist das Fehlende aus der Kirchencassa zu ergänzen.

§ 11. Fälligkeit und Art der Leistungen.

1. Die Eintrittsgebühr (§ 9) ist entweder gleich nach dem Amtsantritte oder längstens bis zum Ende des laufenden Kalenderjahres, entweder auf einmal oder in Raten an die Anstalt zu berichtigen. In dem Kalenderjahre, in welchem der eintretende Pfarrer, Pfarrvicar oder Reiseprediger die Eintrittsgebühr erlegt, zahlt er keinen Jahresbeitrag.

2. Die Jahresbeiträge, wie auch die Kirchenopfer sind für jedes laufende Jahr bis zum 31. März desselben Jahres an die Cassa der Pensions-Anstalt zu entrichten. Rückichtlich der bis dahin nicht geleisteten Jahresbeiträge werden, vom 1. April angefangen, 5% Verzugszinsen vorgeschrieben.

3. Für den Eingang der Eintrittsgebühren und Jahresbeiträge der activen Mitglieder in die Anstaltscassa haftet die betreffende Pfarrgemeinde, und Letztere ist berechtigt, die entfallenden Beträge vom Gehalte des zahlungs säumigen Mitgliedes abziehen und an die Anstalt abzuführen.

4. Die in § 3, 3 angeführten Mitglieder werden im Falle der Zahlungsverzögerung nach § 6, 5 behandelt.

5. Stirbt ein Mitglied im Laufe des Rechnungsjahres, ohne seinen Zahlungsverpflichtungen nachgekommen zu sein, so sind seine Rückstände von den fälligen Witwen-, beziehungsweise Waisenpensionen sammt 5% Verzugszinsen vom Verfallstage an in Abzug zu bringen.

6. Bei Darlehen von Fondscapitalien auf Hypotheken sind 5% Verzugszinsen zu bedingen.

7. Die Zahlungen an die Anstalt haben portofrei zu erfolgen.

§ 12. Von der Pensionsverleihung.

1. Damit die beim Tode eines Mitgliedes vorhandene Witwe und dessen Kinder die ihnen zugesicherten Versorgungsansprüche wirklich erlangen können, muß der Verstorbene zur Zeit seines Todes noch wirkliches Mitglied der Anstalt gewesen sein und daher seine Rechte als Mitglied durch keine, im § 6 erwähnten Erlöschungsarten verloren haben. Die Senioratsversammlung kann aber in berücksichtigungswürdigen Fällen die Folgen der in § 6, Abs. 2, 4 und 5 erwähnten Erlöschungsarten ganz oder theilweise nachsehen, wenn der am Schlusse dieses Paragraphen anheimgestellte Ersatzanspruch nicht geltend gemacht, vielmehr auf diesen ausdrücklich verzichtet worden ist.

2. Eine Gattin jedoch, die sich ihrem Gatten in einer Krankheit, in Folge welcher dessen Ableben erfolgte, oder am Todtenbette desselben antrauen ließ, ist nicht pensionsberechtigt. Ebenso wenig wird durch die nach dem Uebertritte in den Ruhestand geschlossene Ehe eines Mitgliedes für die Witwe und die Kinder aus dieser Ehe ein Anspruch an die Pensions-Anstalt begründet.

3. Nach dem Tode des Anstaltsmitgliedes hat seine pensionsberechtigte Witwe oder haben seine Waisen durch den Vormund das Ansuchen um Anweisung der Pension, beziehungsweise der Erziehungsbeiträge bei dem Senioratsausschusse zu stellen. Diesem bleibt es vorbehalten, vor

der Pensionsanweisung allfällige, ihm erforderlich scheinende Urkunden, Nachweisungen, obervormundschaftliche Ermächtigungen u. s. w. zu fordern.

§ 13. Bestimmungen über Pensionsbezug und seine Dauer.

Die Pensionsberechtigung für Witwen, beziehungsweise Waisen, die nach § 39 der Kirchenverfassung das Gnadenhalbjahr zu Recht haben, beginnt nach Ablauf des Letzteren, für andere Witwen und Waisen jedoch am Tage des Ablebens des Gatten, beziehungsweise Vaters.

1. Wenn nach dem Tode des Anstaltsmitgliedes nur die pensionsberechtigte Witwe da ist, so wird ihr allein die ganze Pension angewiesen und ausgefolgt; wenn hingegen nur pensionsberechtigte Kinder da sind, wird die Pension diesen Kindern, und zwar in der Regel zusammen zu Händen ihres gerichtlich bestellten Vormundes angewiesen und ausgezahlt; wenn endlich eine zum Pensionsbezug berechtigte Witwe und zugleich pensionsberechtigte Waisen vorhanden sind, so wird der Witwe die ganze Pension nur in dem Falle erfolgt, wenn sie für die Erhaltung und Erziehung ihrer pensionsberechtigten Kinder sorgt.

2. Für jedes Kind des Verstorbenen, welches von dessen pensionsberechtigter Witwe zu verpflegen ist, gebührt dieser überdies ein Erziehungsbeitrag, welcher für 1 Kind $\frac{1}{10}$, 2 Kinder $\frac{2}{10}$, 3 Kinder $\frac{3}{10}$, 4 und mehr Kinder $\frac{4}{10}$ des Betrages der Witwenpension ausmacht.

3. Hat ein Anstaltsmitglied zum zweiten Male geheiratet und sind bei seinem Ableben noch pensionsberechtigte Kinder aus seiner ersten Ehe vorhanden, so hat seine zweite Gattin und ihre Kinder aus dieser Ehe gemeinschaftlich mit den Kindern aus erster Ehe Anspruch nur auf eine einfache Pension nebst den entsprechenden Erziehungsbeiträgen. Leben dieselben nicht in gemeinsamer Haushaltung, so entscheidet

der Senioratsauschuß nach den Grundsätzen der Billigkeit, welcher Theil der Pension der Witve und welcher Theil den Waisen zu Händen ihres Vormundes auszubezahlen sei.

4. Scheidet hingegen eine mit Pension theilte Waise aus dem Bezugsrechte aus, so treten in deren Pensionsantheil die übrigen pensionsberechtigten Geschwister ein, welche sich bisher mit derselben in die Pension zu theilen hatten.

5. Wäre aber eine Waise eines Mitgliedes zur Erwerbung des unentbehrlichen Lebensunterhaltes körperlich oder geistig unfähig, so soll eine solche Waise auch nach vollendetem 24. Lebensjahre (§ 15, 6), so lange die Erwerbsunfähigkeit dauert, eine vom Senioratsauschusse mit Vorbehalt der Genehmigung durch die Senioratsversammlung zu bemessende Gnadengabe, jedoch nur bis zum Höchstbetrage einer halben Witwenpension, als Unterstützung aus der Anstaltscaffa erhalten.

6. Jede Pension wird in einvierteljährigen Nachhineinraten ausbezahlt.

§ 14. Bemessung der Jahrespension.

Die ganze Pension beträgt 500 (fünfhundert) Kronen. Die Erhöhung der Jahrespensionen geschieht durch Beschluß der Senioratsversammlung und mit Genehmigung des k. k. Oberkirchenrathes. Die Pensionen und Erziehungsbeiträge werden aus dem Institutsvermögen bestritten, wobei aber an dem Grundsätze festzuhalten ist, daß ein Fünftel dieser Einnahmen zum Capital zugeschlagen werde. Bei Unzulänglichkeit der Mittel darf auch dieses Fünftel zur Pensionsauszahlung herangezogen werden, wenn nicht die Senioratsversammlung beschließt, das Fehlende durch eine Umlage auf die Gemeinden zu bedecken (§ 91, 5 K. V.). Reichen die Mittel auch bei Verwendung des Fünftels nicht hin und ist eine Umlage

auf die Gemeinden unthunlich, so sind die Pensionen entsprechend herabzusetzen.

§ 15. Erlöschungsarten des Pensionsbezuges.

Der Bezug einer Pension hört für die theilnehmen-
den Personen auf:

1. mit dem Tode; hinterbliebene Kinder oder Geschwister, die einmal bei der Anstalt pensionsberechtigt waren, erhalten die Pension für das ganze Quartal, in welchem der Tod eingetreten ist; in Ermangelung dieser haben die Erben nur auf den bis zum Todestage berechneten fälligen Pensions-
theil Anspruch;

2. mit der Wiederverheirathung der pensionsberechtigten Witwe; doch bleibt das Recht der pensionsberechtigten Waisen aus erster Ehe des Anstaltsmitgliedes auf den Bezug der vollen Pension aufrecht. Für den Fall eines abermaligen Witwenstandes bleibt der Witwe das Wieder-
aufleben ihrer Pension vorbehalten.

3. mit dem Austritt aus der evangelischen Kirche A. B.; und zwar werden durch den Austritt der Mutter auch deren leibliche Kinder des Pensionsrechtes verlustig;

4. mit der Verurtheilung wegen eines Verbrechens; betrifft die Verurtheilung die Mutter, so verlieren auch deren Kinder den Versorgungsanspruch. Durch Beschluß des Senioratsausschusses mit nachträglicher Genehmigung der Senioratsversammlung können die Folgen der Verurtheilung ganz oder theilweise, jedoch nur zu Gunsten der Kinder nachgesehen werden.

5. mit der Entziehung wegen erwiesenermaßen Uerger-
nis erregenden Lebenswandels. Sind die Kinder dem Ein-
flusse der bescholtenen Mutter entrückt, so werden sie von dieser Maßnahme nicht mitbetroffen.

6. mit Ende des 24. Lebensjahres der pensionbe-
ziehenden Söhne und Töchter eines Anstaltsmitgliedes,

eventuell auch früher bei Erlangung einer Versorgung oder bei Verheirathung. In diesem Falle dauert der Pensionsbezug für sie nur bis zum Tage der Versorgung, beziehungsweise Verheirathung. Insofern jedoch diese Versorgung noch vor Erreichung des obgedachten Alters aufhört, lebt der Anspruch auf den Pensionsbezug wieder auf.

§ 16. Verwaltung der Anstalt.

In Bezug auf die Verwaltung des Fonds, Rechnungslegung, Capitalsanlage und Ueberwachung der Vermögensgebarung gelten im Allgemeinen die Vorschriften der Kirchenverfassung, namentlich die §§ 89, 3, 91, 5, 101, 1, a, 119, 5 und 151. — Im Besonderen wird noch bestimmt:

Dem Senioratsausschusse steht die Leitung der Geschäfte der Anstalt und deren gerichtliche und außergerichtliche Vertretung zu. Alle Ausfertigungen und Bekanntmachungen sind vom Senioratsausschusse (§ 88, 1 R. W.) zu unterschreiben.

Zur Führung der Cassageschäfte wird dem Senioratsausschusse ein von der Senioratsversammlung auf je 6 Jahre gewählter Anstaltscaffier beigegeben. Der Caffier nimmt alle Einnahmen der Anstalt entgegen, besorgt die statutenmäßigen Auszahlungen, führt das Cassabuch, welches einzusehen den Mitgliedern des Senioratsausschusses jederzeit freisteht, legt die Jahresrechnung, trägt Sorge für rechtzeitige und vorschriftsmäßige Anlegung der Capitalien, bewahrt sämmtliche der Anstalt gehörigen Werthpapiere, Gelder und Urkunden in einer feuersicheren Cassa auf und haftet für den Bestand des Vermögens nach den bürgerlichen Gesetzen. Geht die Cassahaltung der Anstalt aus den Händen des abtretenden Caffiers in die eines neuestellten über, so hat die Uebergabe der Geschäfte in Gegenwart des Senioratsausschusses oder einer von ihm entsen-

deten Delegation zu geschehen. Dem abtretenden Cassier ist zu seiner Deckung ein Absolutorium auszufertigen.

Zwei Curatoren, rücksichtlich Ersatzmänner derselben, welche alle 6 Jahre von der Senioratsversammlung aus den weltlichen Mitgliedern des Presbyteriums jener Gemeinde gewählt werden, in welcher der Anstaltscaffier seinen Sitz hat, haben die vom Letzteren jährlich zu legenden Rechnung zu revidiren, die Anstaltscaffa zu scontriren und den Befund auf der Rechnung selbst unter Namensfertigung anzumerken. Auch haben sie dem Anstaltscaffier in Bezug auf die zweckmäßigste Art der Anlegung oder den Umtausch der der Anstalt gehörigen Capitalien, wie überhaupt hinsichtlich der Cassageabahrung mit Rath an die Hand zu gehen und dem Senioratsausschusse über dessen Verlangen ihre gutachtliche Meinung in Fragen der Verwaltung des Anstaltsvermögens mitzutheilen.

Sämmtliche Functionäre der Anstalt verwalten ihr Amt unentgeltlich. Doch werden sämmtliche mit der Verwaltung der Anstalt verbundenen Auslagen (Postspesen, Schreibgebühren und Schreibrequisiten, Druck- und Reisekosten u. s. w.) von der Anstaltscaffa getragen und in der Jahresrechnung ausgewiesen.

Das Verwaltungsjahr der Anstalt ist das bürgerliche Jahr.

§ 17. Rechnungslegung.

Der jährliche Rechnungsabschluß hat auszuweisen:

I. In den Einnahmen:

1. den Vermögensstand am Schlusse des Vorjahres,
2. Zinsen,
3. statutenmäßige Beiträge der Mitglieder,
4. sonstige Einnahmen.

II. In den Ausgaben:

1. statutenmäßig gezahlte Pensionen und Erziehungsbeiträge,

2. Verwaltungs- und sonstige Auslagen,
3. den Vermögensstand am Schlusse des Rechnungsjahres.

Außerdem ist der Vermögensstand und die Anlage desselben genau auszuweisen. — Der jährliche Rechnungsabschluß ist nach Genehmigung durch den Senioratsauschuß den Anstaltsmitgliedern und den Presbyterien der Pfarrgemeinden mitzutheilen, sowie auch dem k. k. Oberkirchenrathe vorzulegen.

§ 18. Recurs-Instanz und Schlichtung von Streitigkeiten.

Beschwerden gegen den Cassier erledigt der Senioratsauschuß. Ueber Berufungen gegen Verfügungen des Letzteren entscheidet die Senioratsversammlung. Streitigkeiten aus dem Verhältnisse der Mitglieder zur Pensions-Anstalt, welche von der Senioratsversammlung nicht beigelegt werden konnten, schlichtet in letzter Instanz der k. k. Oberkirchenrath. Gegen dessen Ausspruch ist ein Rechtsmittel nicht zulässig.

§ 19. Abänderung der Statuten.

Abänderungen und Ergänzungen der Statuten können von der Senioratsversammlung mit Zweidrittel-Majorität der Stimmen beschlossen werden und bedürfen — nebst der zu jeder etwaigen Aenderung an den Rechten und Pflichten der Mitgliedschaft erforderlichen, gehörig nachweisbaren Zustimmung aller Anstaltsmitglieder — der Genehmigung des k. k. Oberkirchenrathes. Die diesbezüglichen Beschlüsse sind den Anstaltsmitgliedern und den Pfarrgemeinden bekannt zu geben.

§ 20. Auflösung der Anstalt.

Die Auflösung der Anstalt kann nur in Folge eines von der Senioratsversammlung mit Dreiviertel-Majorität ge-

faßten Beschlusses und mit Genehmigung des k. k. Oberkirchenrathes eintreten. Im Falle der Auflösung der Anstalt fällt das Vermögen derselben dem schlesischen Senioratsausschusse A. B. zu, welcher die Zinsen desselben zu Unterstützungen von Witwen und Waisen schlesischer evangelischer Geistlichen in Gemäßheit dieser Satzungen zu verwenden haben wird. Aus den verbleibenden Activen müssen aber zunächst die bereits bestehenden Verpflichtungen der Anstalt gegen Mitglieder erfüllt werden.

§ 21. Drucklegung und Veröffentlichung der Statuten.

Diese von der schlesischen evang. Senioratsversammlung am 16. Juni 1897 und 26. Jänner 1899 festgestellten Statuten sind nach deren Genehmigung durch den k. k. Oberkirchenrath in deutscher und in polnischer Sprache in Druck zu legen. Davon ist je ein Exemplar dem k. k. Oberkirchenrathe, der mähr.-schles. Superintendentur A. B., den Pfarrämtern und den Pfarrpresbyterien des schlesischen Seniorates A. B., sowie auch jedem Mitgliede der Anstalt zu übermitteln. Das Original aber ist im Archiv des schlesischen Seniorates A. B. aufzubewahren.

J. 2479.

Vorstehende Statuten werden oberstkirchenbehördlich genehmigt.

Wien, den 28. September 1900.

Der k. k. evangelische Oberkirchenrath A. C.

In Vertretung:

L. S.

Dr. Trauschensels m. p.

Dr. J. Schur m. p.

Verzeichnis.

A. Der Mitglieder der Pensionsanstalt.

1. Boruta Johann, Pfarrer, Althammer.
2. Bräutigam Hermann, Pfarrer, Freiwalbau.
3. Broda Paul, Pfarrer, Golleschau.
4. Folwartichny Hugo, Pfarrer, Bludowitz.
5. Gas Johann, Pfarrer, Kleinbressel.
6. Glajcar Andreas, Consenior, Drahomischl.
7. Haase Martin, Pfarrer, Troppau.
8. Dr. Haase Theodor, Superintendent, Teschen.
9. Heczko Georg, Pfarrer, Cam. Elgoth.
10. Janik Georg, Pfarrer, Ustroń.
11. Krzywon Andreas, Senior, Skotschau.
12. Kubaczka Georg, Vicar, Bludowitz.
13. Kulicz Johann, Pfarrer, Hohenstein.
14. Labfik J. A. P., Pfarrer i. R.
15. Lisztwan Adam, Pfarrer, Altbielitz.
16. Michejda Franz, Pfarrer, Rawsi.
17. Michejda Karl, Pfarrer, Bystrzyc.
18. Miodl Martin, Pfarrer, Bieliz.
19. Mrowiec Georg, Pfarrer, Weichsel.
20. Novák Dobroslav, Pfarrer, Hillersdorf.
21. Piesch Hugo, Pfarrer, Reichenberg.
22. Dr. Pindór Johann, Pfarrer, Teschen.
23. Pomyskacz Paul, Pfarrer, Freudenthal.
24. Pustowka Paul, Pfarrer, Kurzwalb.
25. Rusnof Georg, Pfarrer, Orlau.
26. Dr. Schmidt Arthur, Pfarrer, Bieliz.
27. Dr. Schur Ferdinand, Oberkirchenrath, Wien.

28. Walach Paul, Pfarrer, Ernstdorf.
29. Behrenfennig Gustav, Pfarrer, Eserding.
30. Zipser Karl, Director i. R., Teschen.
31. Zlit Arnold, Pfarrer, Teschen.

B. Der pensionsberechtigten Pfarrerswitwen.

1. Delorme Emilie.
2. Droßt Bertha.
3. Folwartshny Pauline.
4. Karzel Susanna.
5. Kotschy Marie.
6. v. Otto Helene.
7. Terliga Louise.
8. Winkler Petronella.

C. Der pensionsberechtigten Pfarrerswaisen.

1. Karzel Rudolf Johann, geb. 23. März 1884.
2. Klapfla Malvine.

